

Nieuwsbrief 5 - 2018 – Afrika in al haar pracht

Beste allen,

Wat een heerlijke dagen waren gisteren en vandaag, waar Limpopo zich weer liet zien aan ons in al haar pracht. Lees met ons mee.

Werkwijze nieuwe projectaanvragen

Aangezien er zo ontzettend veel moet gebeuren in dit land en hulp zo hard nodig is op veel plaatsen, staan we niet afwijzend ten opzichte van nieuwe steunverzoeken. Vorig jaar hebben we er verschillende gehad, maar we hebben wel geleerd van onze ervaringen van de afgelopen jaren. We stellen dus meer eisen voor we überhaupt in gesprek gaan en hebben daarvoor een intake procedure ontworpen. Alleen als aanvragen daar positief doorheen komen, dan plannen we een site-visit in en pas daarna beslissen we of en hoe we met een nieuw project aan de slag gaan.

Een van de eisen die we stellen is dat er een contactpersoon moet zijn die het Engels behoorlijk beheerst, weet hoe hij/zij een whatsapp moet sturen en een email kan sturen, ontvangen en lezen en daar ook de middelen voor heeft, op een frequentie van minimaal twee keer per week. Daarmee valt 95% van de Afrikanen in dit gebied af, maar deze mensen zijn er wel in ieder dorp. Het bijkomend voordeel is dan ook dat je meteen een contactpersoon hebt die zich meer dan gemiddeld ontwikkeld heeft. Thabita is daar een bewijs van en de contactpersoon die we voor een mogelijk nieuw project (Botshelo) hebben heet William. Hij is teammanager in een bedrijf dat opleidingen verzorgt om te kunnen handelen op de stock markets en is ook verantwoordelijk voor de marketing.

Botshelo kindercrèche en pre-school

William is degene die het contact met ons zelf ook gelegd heeft. Hij had gehoord van onze hulp voor Motlopi Creche via Francina, die toch onderling op zo'n 4 uur afstand van elkaar liggen. Hij is toen gaan vragen wie wij waren en is op onze website gaan kijken. Toen zag hij dat we ook de Boithuto Combined School in Swartwater steunen en dat was helemaal toevallig. Niet alleen een stuk dichterbij zijn crèche (een kleine 2 uur), maar hij heeft zelf les gehad op Boithuto, dus het is een oud-leerling. En nog bijzonderder is dat hij de oprichters Suzanne Besuidenhout heel goed gekend heeft en vroeger met haar zoon Dürr veel gespeeld heeft. En dat is dezelfde Dürr waar wij de grond net van overgenomen hebben. Zelfs Afrika is niet zo groot als wij soms denken ☺.

Gedurende afgelopen maanden was er dus al vrij geregeld contact geweest en donderdag was het dan zover dat we een fysieke afspraak gepland hadden. Hij is ons heel ver tegenmoet gereden en was al 25 minuten eerder aanwezig dan de tijd die wij hadden afgesproken te

vertrekken, 15 kilometer over potholes vanaf het afspreekpunt. Toen wij eindelijk aangehobbeld kwamen, stond hij uitbundig te zwaaien naast zijn auto. William is een grote man en hij had zijn oude vader ook meegenomen die ons in het Afrikaans begroette. Het voelde meteen goed.

Vervolgens was het een lange weg, eerst over de potholes en daarna over een zandpad. Waar Swartwater afgelegen ligt, ligt dit nog veel meer afgelegen. Het is ongeveer 50 kilometer zandpad, waar je door heel veel bushveld heen rijdt en als er huizen staan dan zijn er ook overal geitjes in alle soorten en maten die met hun flapperende oren rondrennen.

Ook zijn er heel veel ezels. De ezelkar is een veel gebruikt vervoersmiddel in deze regio. Voor degenen die de TV-uitzending hebben gezien over de ongeregelheden (we hebben een korte uitzending te pakken over het gebeurde, we kunnen hem appen op verzoek) zien dat zelfs in die chaos er onverstoord een ezelkar door het beeld heen rijdt.

We komen over een prachtige rivier heen, waar runderen in de bedding vredig liggen. We zien een paar statige giraffen die al kauwend op de bladeren ons aanstaren. Her en der schiet er een wrattenzwijn weg of springt een impala het bushveld in. Onder veel bomen zit of slaapt er iemand en dan denk ik altijd aan het vaakvertelde verhaal over wie het nu beter doet: De blanke die zijn hele leven hard werkt, om daarna van een mooi pensioen te kunnen genieten of de donkere man die zijn hele leven al geniet en pas werkt als hij honger heeft. Als kinderen ons zien, dan zwaaien ze uitbundig en dat geldt ook voor de meeste volwassenen.

Dit is het arme en afgelegen Afrika wat we kennen. Mensen hebben het niet slecht, ze klagen niet, maar ze leiden wel onder de armoede. Tegelijkertijd kennen deze gebieden veel minder criminaliteit dan in de steden aan de orde van de dag is. Het platteland staat bekend als straatarm, maar veilig met een gezonde sociale controle van de communities. Mensen zijn op elkaar aangewezen en zorgen voor elkaar.

Uiteindelijk draaien we af naar de crèche. Ze hebben een groot stuk grond waar ze zelf eigenaar van zijn met een hek er omheen. Op de crèche zitten op dit moment 56 kindjes en ze hebben 1 gebouw. In de grootste ruimte zitten alle kindjes maïspap te eten en ze knoeien daarbij verrassend weinig. Dan is er nog een kleinere ruimte ingericht als een kantoortje, waar ook een matras ligt om op te slapen en een campingbedje staat voor een baby. En er is een opslaghokje, dat niet groot is, maar waar ook weinig spullen in staan, simpelweg omdat ze die niet hebben.

Buiten is er dan ook nog een golfplaten hutje waarin gekookt wordt, daarnaast ligt een groentetuintje en aan de andere kant van het terrein is een simpel, maar wel schoon toiletblok. Zonder riool, want ze hebben geen eigen water op het terrein, dus het is een septic systeem. Speelgoed is er nauwelijks, maar er liggen wel twee grote matten onder de boom om in de schaduw op te zitten en er zijn autobanden ingegraven als speeltuin.

Het is een prive-creche, maar als je daarbij de associatie hebt duur, dan wil ik dat gelijk rechtzetten. De crèche wordt gerund door een familie, vader en moeder werken daar dagelijks, waarbij moeder voor de crèche 35 jaar in het onderwijs gewerkt heeft. Dan de zoon en schoondochter en nog wat vrouwen uit het dorp. Ze werken daar allemaal als vrijwilliger, waarbij ze mee-eten met de kinderen. De enige inkomsten die er zijn, is de bijdrage van de ouders, welke 150 rand per maand bedraagt, 10 euro dus. Daarvoor worden kinderen de hele week opgevangen, krijgen ze twee maaltijden per dag en voor-schools onderwijs. In tegenstelling tot Motlopi crèche spreken deze kindjes hoe klein ze ook zijn, al heel behoorlijk Engels. Ze kunnen zichzelf voorstellen, kunnen tot tien tellen, alle dagen van de week, alle maanden van het jaar, alle onderdelen van hun lijf in het Engels zeggen en een aantal emoties. De ukkies zijn maximaal 5 of 6 jaar oud. Daarnaast gedragen ze zich uitstekend. Ze willen je groeten en dat doen ze door twee keer in hun hand te klappen. Het is de bedoeling dat jij dan je handen eromheen legt en er een kusje op geeft. Als je het niet meteen ziet, dan wachten ze geduldig af of ze klappen nog een keertje. Het terrein van de crèche is ook netjes en opgeruimd, geen afval en zo goed mogelijk onderhouden.

In het intakeformulier hadden we gevraagd naar hun doelgroep en dat is het bieden van een veilige opvang voor de kinderen van de meest kwetsbare en arme families zonder onderscheid te maken op basis van ras, geloof of kleur. Dat is ook wat ze in verschillende woorden een aantal keer zijn blijven herhalen. Het is een familie die zich echt inzet om iets te bieden aan deze gezinnen met alles wat ze binnen hun mogelijkheden kunnen. Dat is ook de reden dat ze geen public creche willen zijn, ze zijn bang voor veel overheidsbemoeyenis die verder niets toevoegt en dat ze dan niet meer kunnen doen, wat ze doen.

De familie vond het zo bijzonder dat wij echt bij hun op bezoek gekomen zijn en bleven maar zeggen hoe happy ze waren. We stellen veel vragen, vertellen een aantal dingen over onze stichting, maken nader kennis en brengen behoeften in kaart. Dat is een hele riedel, maar de allerbelangrijkste is de realisatie van een extra gebouw om de kinderen iets meer te kunnen scheiden en het onderwijs beter op te kunnen pakken. Ze willen echt de kinderen een basis meegeven en zouden op termijn ook de eerste klassen willen gaan invullen (Grade R tot en met grade 3). Een heel begrijpelijke wens als je ziet hoe weinig ruimte en middelen ze hebben. Ook de andere wensen die volgen zijn begrijpelijk.

We leggen ze uit hoe het werkt aan onze kant. Dat onze indruk positief is. Dat we eerst thuis overleggen met ons bestuur. Dat we vervolgens fondsen zullen moeten werven voor dit project en dat dat snel kan gaan, maar ook lang kan duren. Dat weten we nooit van tevoren. Dat we nooit geld geven, maar het omzetten in goederen/ gebouwen of anderszins. Dat ze zelf verantwoordelijk blijven en wij ze alleen zullen ondersteunen, dat we het dus samen moeten doen. Dat zij een belangrijke rol hebben in ons goed geïnformeerd te houden over alles en dat hoe meer informatie wij hebben hoe beter wij het verhaal in Nederland kunnen overbrengen en dat dat weer positief werkt in de fondsenwerving. Dat we graag met lokale aannemers werken, maar corruptie schuwen. Dat we liefst langdurige relaties met elkaar opbouwen, waarbij we proberen minimaal eens per jaar op locatie te zijn. Dat wij ook gewoon een kleine stichting zijn die hard moet werken naast reguliere banen om dit allemaal te organiseren en niet een soort van geldboom zijn. We snappen elkaar en er worden foto's over een weer gemaakt, want zij vonden het zeker zo bijzonder dat wij daar waren als andersom.

Tussen al deze besprekingen door, is er interactie met de kinderen. De baby die aanwezig is, werd bij Britt in haar handen gedrukt en die wilde ze het liefst mee naar huis nemen toen het kleintje tegen haar aan in slaap viel. De zweetdruppels parelden van het kleine bolletje af, want het kindje was ook wel heel warm aangekleed. Toen we de eerste keer binnenkwamen, keken 56 paar donkere grote ogen een beetje angstig op naar die blanken in hun hutje. Maar zodra je lacht en een beetje gek met ze doet, zijn het gewoon kindjes zoals overal ter wereld die lachen en klappen.

Na deze bijzondere ontmoeting zetten we de weg terugwaarts in. We hadden langs het pad gezien dat er een craft art gallery was en een bedrijf met organische beauty producten. We

wippen daar naar binnen (ach we zijn er toch immers?) en we krijgen opnieuw twee mooie spontane ervaringen cadeau.

De craft art gallery blijkt een community project te zijn, waar inmiddels 10 vrouwen uit het dorp een baan gekregen hebben en met zijn allen aan het werk zijn aan allerlei spullen. De meeste spullen vonden we eerlijk gezegd niet zo heel mooi, maar we hebben wel 9 hele mooie armbanden gekocht die we in Nederland door zullen verkopen. Toen we vertelden dat we de

Boithuto school al jaren helpen en nu misschien de crèche willen helpen en daarom die armbanden kochten brak het ijs en wilden ze zingen voor ons. En zo stonden we met deze prachtige vrouwen te zingen en dansen. Althans dat zingen lieten we graag aan hun over, haha. Het is een prachtig project en ook degene die het opgezet had (dat was dan wel weer een blanke) was een hartelijke vrouw. Het was goed om haar te leren kennen en we complimenteerden haar met wat ze bereikt had samen met deze vrouwen.

Vervolgens gaan we nog langs bij Botanica. We komen zomaar aangewipt, maar worden opgevangen door de site manager, een nog vrij jonge donkere knul. Hij begroet ons hartelijk en we krijgen spontaan een rondleiding. Eerst naar de planten en bomen die zij gebruiken, waarbij hij vertelt over de eigenschappen en met heel veel wetenswaardigheden. Daarna laat hij het hele productieproces zien en vervolgens de producten die fantastische dingen met je huid zouden moeten doen. En hetzelfde gebeurde hier, op moment dat zij doorhadden dat we geen toeristen zijn, maar charity werk doen, werden ze ontzettend enthousiast en er werd afgetast of en waar we misschien konden samenwerken. Zij doen ook veel voor de lokale gemeenschap en wilden alles weten over onze projecten en wat daar nodig was. Wij nemen een aantal producten mee en willen ze eerst testen of het echt zo'n fijne producten zijn en wellicht kunnen we ze op termijn in Nederland doorverkopen waarbij de marge naar de Stichting gaat. Mooie nieuwe plannen waar Britt mee aan de slag gaat.

Boithuto Combined School

Vrijdag hebben we bewaard voor Boithuto. Er waren nog tig dingen die we wilden en moesten regelen en met efficiëntie waar ik mezelf over verbaas is dat nog allemaal gelukt ook. Aan de hand van foto's zal ik jullie meenemen in alle belevenissen. Met de kinderen van de jongere grades heeft Britt een tekenwedstrijd gedaan. De kinderen zijn niet zo gewend aan vrij tekenen, maar er komen toch mooie dingen uit. De kinderen met de allermooiste tekeningen worden beloond met kleine prijsjes waar ze enorm blij mee zijn. We toveren een heleboel lachen op de donkere snoetjes.

Voor de kookmoeders had Britt uit Nederland oerhollandse kookschorten meegenomen. Ze gaan helemaal uit het dak als ze ons zien. De kookmoeders zijn hun gewicht in goud waard. Ze zorgen fantastisch voor alle kinderen en doen ook altijd de was met de wasmachine die nog altijd trouw haar werk doet om al het beddengoed schoon te houden. Vooral de linkse kookmoeder plet ons altijd in haar sterke armen als wij er zijn van puur geluk.

Dan is er een heleboel pret op en rond het schooltuin en bij de speeltuin die intensief gebruikt wordt. Kijk maar met ons mee:

Voor zowel de oude principal Peter als de nieuwe Lucas hebben we een pet met het logo van de stichting die zeer welkom ontvangen wordt. Ook geven we nieuwe zaden om in te zaaien in de

moestuin die vorig jaar geschonken is en zijn eerste oogst opgeleverd heeft. Ze hebben er enorm veel lekker en gezond van kunnen eten.

Weten jullie het verhaal van Stanfort nog? Het jongetje dat al tien jaar was en nog steeds in de laagste klas zat en zich altijd enorm afzijdig hield. Dat jongetje was nagenoeg blind en voorbestemd voor een bedelstaf. We hebben hem twee jaar geleden meegenomen naar een opticien, hij heeft een oogzalf gekregen en een bril en je herkent dit jongetje niet meer terug. Van het schuchtere teruggetrokken kind, is Stanfort een van de meest vrolijke en uitgelaten jongetjes van de school die dit jaar wederom overgegaan is naar grade 3. Wij zijn zijn grote vrienden en hij lacht de hele dag naar ons. Dit jaar hebben we een jongetje ontdekt met exact dezelfde aandoening en het ontbreekt ons aan tijd om zelf met dit jongetje naar een oogarts te gaan, maar dat zal Peter doen, zodat we opnieuw een jongetje een toekomst geven. Meer letterlijk kun je 'verbeteren van toegang tot onderwijs' niet nemen. Dit jaar hebben we voor de 20 kinderen uit de allerarmsten families extra pakketjes gemaakt met kleding, leuke spulletjes en hygienische middelen. We zeggen niet waarom ze die krijgen, maar omdat ze zo goed hun best doen op school, zodat ze trots kunnen zijn in plaats van zich te schamen. Stanfort is een van hen (op tweede en derde foto).

De school ligt er prachtig bij, mooier dan ooit te voren. Op onderstaande foto's een overzicht en een foto van de staffroom waar dagelijks dankbaar gebruik van gemaakt wordt die we vorig jaar gerealiseerd hebben.

Op het einde van de dag deelt Britt allerlei kleding, schoenen en verzorgingsmiddelen uit aan de meiden en die zijn er dolblij mee. Ze houdt iedere keer een ding omhoog en als ze het willen hebben, dan steken ze een vinger op. Als meer meiden iets willen (dat is bijna continu zo) verloten we het, en op het einde wordt alles geshowd.

Een pofadder als bonus

Tussen alle mooie dingen door is en blijft het Afrika met al haar tegenstellingen en gevaren. Vandaag was er vrolijk een pofadder door onze lodge heen gekropen en had zich genesteld aan de rand van de tent waarin we dagelijks eten. Een pofadder is een dodelijke slang. Nu heb ik het sowieso niet zo op slangen, maar alle meest dodelijke exemplaren die op onze wereld rondkruipen zitten zo'n beetje ook hier en komen tevoorschijn als het lekker warm is, zoals de pofadder, black mamba en boomslang. Die laatste had ik ook al eerder gespot, maar veilig vanuit de auto. Gelukkig zijn de werkers hier ervaren spoorzoekers die de sporen zagen en gevolgd zijn, de slang gevonden hebben en onschadelijk gemaakt hebben. Never a dull moment zeg maar...

Dank voor jullie meelesen en meeleven,
Jordie

p.s. Ons rekeningnummer is NL30RAB00302654259 op naam van Stichting Britt Helpt. We kunnen iedere euro goed gebruiken. Zolang we in Afrika zijn, zijn we het best bereikbaar via whatsapp op +27633785437.